

SILVIA

Laura Samper Beltran (1r C)

Era un matí de 1983 i des de feia almenys deu anys no m'havia tornat a plantejar posar els peus de nou a aquella casa. Agafada al volant del cotxe, vaig sospirar profundament, tanquí el ulls ben fort i vaig obrir la porta de l'automòbil. Lentament, vaig posar els peus a terra i vaig alçar la vista...Allí estava aquell petit món que m'havia vist créixer, aquell lloc que m'havia acarolat durant molts anys de la meua vida...aquell lloc era ma casa. En entrar al jardí, vaig poder veure com tot romania intacte des de l'última vegada que vaig estar allí. Aquella bicicleta roja, el baló punxat, l'engronsadora... aquella gran piscina, l'aigua de la qual, anys enrere havia reflectit els somriures d'una família vertaderament feliç. Vaig posar la clau al pany amb molta cura i amb un soroll estrepitós s'obrí la porta... Malgrat l'olor a tancat i a pols acumulada, un breu record olorós va vindre al meu pensament; era l'olor del sabó de ma mare. Aquell aroma m'envoltava, m'apassionava i em portava milers de bonics i càlids records a la ment... Vaig recolzar-me un instant a la barana de l'escala i des d'allí vaig observar tota la casa com qui divisa l'horitzó. Després, vaig mirar amunt i

aquell petit somriure que regnava al meu rostre es va esfumar de sobte. Vaig recordar-ho, vaig recordar aquelles imatges que mai no s'esborraran de la meua memòria. En aquell moment una força interna m'impedia continuar allí i després d'un profund sospir d'agonia, els meus peus van començar a pujar aquells escalons que un dia van marcar un abans i un després a la meua vida. En arribar dalt, vaig veure al fons aquella porta blanca, aquell simple tros de fusta que sempre havia estat capaç de separar dos mons totalment distints. Lentament i sentint cada pas dintre meu, vaig anar acostant-me fins que em vaig quedar a menys de dos pams de l'entrada d'aquella habitació...A la porta encara hi continuava aquell cor de paper amb un missatge que feia anys no recordava... En veure allò, un calfred em va recórrer l'esquena. Em vaig quedar petrificada i mentre mirava fixament aquella figureta roja, una dolorosa llàgrima va rodar pel meu rostre... però encara així, em vaig omplir de valor i vaig aconseguir fer girar el pom.

Una llum tènue envaïa la cambra i quasi no es podia percebre res, sols l'ombra de dos llits i un gran escriptori. Vaig haver de travessar l'estança per pujar la persiana per que entrara la claror. Em va costar una mica, doncs feia molts anys que ningú no alimentava el mobiliari d'aquella habitació amb lluents rajos de sol, però quan ja la tenia pujada i després d'espolsar-me les mans, vaig mirar al front. La vista, inconscientment, va anar directa al seu llit i allí va ser on aquell moment la vaig imaginar tombada, amb el seu típic llibre entre les mans. De sobte no sentia res, la música dels pardals va cessar, el aire va parar de dibuixar ones invisibles i fins i tot vaig notar que el rellotge es va parar. El meu pensament sols l'ocupava ella en aquell moment...no hi havia lloc per a res més. Tremolant, vaig decidir acostar-me i

vaig seure als peus del llit, al costat d'aquella imaginació. La mirava i sentia alegria de veure-la feliç, doncs era la imatge que jo recordava d'ella. A la seua petita tauleta de nit estava encara intacte aquell llibre que tant havia amat i que tants moments l'havia fet volar; aquesta obra s'anomenava Paula, d'Isabel Allende. Sempre havia somniat amb aplegar a escriure tan bé com ho feia aquella magnífica escriptora i des de ben petita havia estat un dels seus referents en la vida. El vaig agafar i tancant els ulls vaig olorar les fulles que l'omplien...La seua olor hi estava impregnada. L'aroma dels seus cabells, de la seua roba i de la seua pell havia encantat màgicament totes les seues pertinències i encara deu anys després, hi continuava present. Em vaig abraçar al llibre amb força i la impotència que portava guardada tants anys va eixir de mi, fent-me arrancar a plorar com mai no ho havia fet. Em vaig deixar caure al seu llit i olorant els seus llençols, després d'una estona fent brotar angoixosament les meues llàgrimes, vaig caure al més profund dels braços de Morfeu....

...

-Adriana, Sílvia...Veni a sopar!

La mare ens cridava tots els dies a la mateixa hora... era molt puntual. Li agradava passar llargues vesprades a la cuina, elaborant deliciosos pastissos per després poder observar com les seues filles i el seu marit engolien tota mena de succulents plats. Se sentia feliç i allò era una de les coses que més l'omplien com a persona. Era la típica dona que seu a la taula amb un trist tros de col bullida al plat, per observar amb un ampli somriure de satisfacció com mengen els demés.

Aquella vesprada no havíem sortit amb els amics i ens havíem quedat a casa. La meua germana, com sempre,

havia passat la tarda sencera llegint un llibre i escrivint un munt de fulls que només ella sabia el que escrivia... La seva vocació hi estava clara; desitjava amb totes les seues forces estudiar Periodisme, i pensava aconseguir-ho. La passió que sentia pels llibres, la satisfacció que li provocava tancar un i començar altre nou era vertaderament admirable. Malgrat ser més petita que jo, s'havia llegit quasi tots els llibres de la casa i cada setmana es comprava un parell més. La meua habitació hi vessava d'aquells petits mons fets de paper, però l'obsessió de la meua germana, no cessava mai...

- La mare ens ha cridat. – Va dir Sílvia amb cara de poma pansida

- Ja ho sé ... Baixem?

Aquelles paraules van ser el detonant per despertar la ment de Sílvia i traure la xiqueta menuda que sempre havia portat dins... Aquell "baixem" significava córrer cap a la cuina per veure qui aplegava abans. En aplegar, vam veure al pare ja assegut a la taula. Aquell home era una persona vertaderament magnífica, però a voltes mostrava idees un tant radicals que anul·laven molts dels seus valors. Era un dels millors advocats del país i fins i tot portava tota l'administració burocràtica del govern a Madrid. La seua aparença era seriosa i la seua blava mirada era increïblement penetrant. Vam seure tots a la taula i en un instant el soroll del silenci es va apoderar de les nostres veus; ningú no parlava, semblava que aquell no havia estat un dia bo per a ningú...

- Com ha anat el dia? – Va preguntar el pare per trencar una mica el gel.

- Genial! - va exclamar Sílvia- Hi he estat tota la tarda redactant i fins i tot he començat un nou assaig...

Tots sabíem que la meua germana mai no va haver de dir allò, doncs en aquell moment el gest del meu pare va començar a canviar, fins que va acabar mossegant-se de manera intermitent el llavi inferior, el que indicava que aquell comentari no li havia fet gens de gràcia.

- Oblida't, Sílvia – Va dir el pare suaument.

- Frederic, no comenceu... – li va pregar ma mare mirant-se'l amb tristesa.

De nou el silenci va regnar, però jo sabia que per poc de temps...i així va ser...

- L'assaig tracta de la llibertat. He contrastat opinions de molts filòsofs de l'antiguitat i fins i tot m'he basat en molts punts del text en el determinisme de Freud, doncs les seues contradiccions a l'hora d'expressar els...

- Vols deixar-ho ja? –Digué el pare amb un to una mica irritat.

La meua germana havia continuat parlant malgrat la incomoditat del meu pare davant aquell assumpte. Tots sabíem què passava, però la rebel·lia de la meua germana petita podia més que tots nosaltres.

- Per què? Per què no em deixes expressar els meus sentiments? Per què no puc somniar? Per què no em deixes imaginar? Per què pare...? Per què?

- Saps molt bé el que pense, Sílvia; no em facis parlar...- va dir el pare sense parpellejar.

- Frederica ... –Pregà de nou la mare

- No! Hi estic ben fart d'aquest assumpte... Sílvia, hi aniràs a la facultat de Dret dins de dos anys, t'agrade o no. Oblida't del Periodisme i de tot, doncs et dedicaràs a

escriure actes i sentències en un futur. No hi ha més que parlar.

En sentir allò, Sílvia va pegar un cop de puny a la taula i llançant el tovalló de cuina a terra, va córrer escales amunt, mentre el soroll accelerat dels seus passos es barrejaven amb profunds plors de ràbia i impotència que portava dins des de feia molt de temps...

En acabar de sopar, vaig pujar a la meua cambra i allí estava ella, asseguda al llit i contemplant la lluna que lluia aquella bonica nit d'agost. El seu rostre semblava encès en flama i va ser la primera vegada en la meua vida que vaig dubtar un instant abans de dedicar-li unes paraules.

- Sílvia..

- Adriana, deixa-ho córrer. – Em digué mentre mantenia la mirada en la foscor de la nit.

- Has de comprendre'l, la seua vida no fou fàcil i va ser una feina ben costosa per a ell ocupar el càrrec que avui li dóna nom. Vol el millor per a tu ...

- Sílvia! Sembla mentida que tu pensis això. Creus que el millor per a mi es estudiar una carrera que no m'agrada? De debò? Creus això? Estic cansada de suportar la mateixa història des de fa cinc anys... No puc més. No vull estudiar Dret i no pense fer-ho! Adore el Periodisme, i recorda açò: ha d'aplegar el dia en que torne a casa amb la meua llicenciatura a la mà i ningú, absolutament ningú podrà dir-me el que he de fer... Recorda-ho sempre.

Amb açò, va obrir el llit amb una horrible estirada i es va cobrir amb el llençol per protegir-se de la resta del món. Mai havia vist Sílvia així... Mai no l'havia vist muntada en còlera d'aquella manera... Estava fora de si... A la fi, vetllant

per ella i sense apartar l'oïda de la seva respiració, em vaig dormir.

Eren les quatre menys quart del matí quan em vaig despertar. El vent bufava tant fort que els cops de l'arbre del jardí amb el vidre de la finestra eren espantosos. Ràpidament vaig córrer per tancar-la, i en fer-ho, torní al meu llit, però abans de gitar-me vaig veure un full blanc reposant al meu coixí. Sense prestar-li excessiva atenció, el vaig obrir...

Adriana, he esclatat. No suporto més el pare. Els seus pensaments radicals i autoritaris m'han vençut després de cinc anys d'amagar els sentiments... He decidit marxar, de moment per una llarga temporada...No sé tampoc si tornaré a viure en eixa casa...Allí ja tot es negatiu per a mi.
Seré a casa l'Andreu, el meu amic de Barcelona. Podràs vindre a veure'm quan vulgues, ací tens la direcció: C/ Les arracades 23-C Bloc 3. 08080 – Barcelona.
Crida'm.
T'estima molt, Silvia.

Quan vaig apartar la mirada d'aquell paper, pensí que tot allò havia estat una broma de la meua germana, però en pocs minuts em vaig adonar de que tot era real. Baixí a la cuina, atònita, per fer-me un té calent, doncs no acabava d'assimilar massa bé el que estava passant... La meua germana havia escapat? No, segur que hi era a casa de Marta, la seva amiga, al carrer del costat.

De sobte, va sonar el timbre... Les quatre del matí. Qui podrà ser a aquestes hores? Amb molta cura, vaig dirigir-me cap a la porta i lentament vaig obrir. Era un policia...

- Molt bona nit. És aquesta la casa dels Duero?- Va preguntar fredament.

- Si, així és. Desitjava alguna cosa senyor?

Aquell home em va mirar fixament als ulls...era com si hi haguera alguna cosa en ells que cridava la atenció. Després, amb resignació i en contra de la seua força, l'agent va d'haver traure un petit bloc de notes que guardava a la butxaca i em va dir:

- És propietari del cotxe BMW sèrie 7 el titular d'aquesta casa?

- Si, ho és... – Vaig respondre dubtosa...

- Bé, doncs he de comunicar-li que, fa un hora i mitja aproximadament, ha tingut un accident a la carretera comarcal de Martorell, al Baix Llobregat. Ho sent moltíssim.

- No, senyor. No es preocupe, gràcies per vindre fins ací, però he de dir-li que està vostè equivocat. El meu pare és dalt dormint i ningú no ha tret el cotxe del garatge. –Vaig respondre satisfeta.- A més, vol comprovar-ho? Vinga amb mi, vinga...anem al garatge i li mostraré com el cotxe del meu pare continua allí i tot n'ha estat un malentès.

Quan vaig obrir la porta del garatge, una suor freda començà a recórrer tot el meu cos...Allò no podia ser...El cotxe no estava! I el meu pare estava dalt dormint! Vaig espenyar el policia i corrent per les escales, vaig entrar a la cambra dels meus pares.... El meu pare era allí, dormint, tranquil-lament ... Recorde que vaig fixar la mirada al seu pit i vaig romandre una estona a la llinda de la porta, observant com la seua respiració jugava amb el compàs dels batecs del cor...Molt pausadament, vaig baixar les escales, doncs intuïa que alguna petita cosa més m'esperava...

- Com li he dit, el meu pare és dalt... –Vaig anunciar amb un filet de veu.

- Senyoreta, tal volta, estem tots dos equivocats. La persona...la persona... la persona que hi anava al volant d'eixe automòbil era una jove d'uns setze o desset anys...

Ara si, el món va caure sobre mi per sempre. La meua germana...Ni tan sols havia pensat en que ella pogués haver agafat el cotxe; era menor d'edat. En aquell moment, no podia parlar...Era incapaç d'articular i fins i tot, moviments involuntaris com parpellejar, van deixar de ser-ho per un moment. El meu cos i el meu cor no responien davant el que havia succeït...

- Ho sent moltíssim...però algú ens haurà d'acompanyar per a la identificació del cos.

- Com...? – Vaig respondre cruament- ...el cos?

- Si, bé...l'ocupant del vehicle...ha perdut la vida a les tres i quart de la matinada..

Quan vaig adonar-me, em trobava dins d'un cotxe de policia, a altes hores de la matinada de camí a un cruent i dur infern, travessant la nit més nefasta i macabra de tota la meua vida. Amb els ulls cansats mirí avant i de sobte, darrere d'una horrible corba, vaig percebre les negres marques de les rodes a l'asfalt, pròpies d'una gran rrelliscada de cotxe, i darrere d'açò... l'escena. El vehicle estava completament encastat en un arbre; estava destrossat. Em van fer baixar del cotxe i recorde que aquella freda i lleugera brisa d'estiu, incrementava més el meu estat d'ansietat, desesperança i desconsol...El policia em va agafar del braç i acarasant-me em portà davant d'allò. Hi havia una persona tombada en l'asfalt i coberta amb un llençol especial...Vaig agafar fort la mà d'aquell policia desconegut i mentre resava tot el que sabia per a que allò fóra tot un somni, una llàgrima brotà dels meus ulls, caient damunt el cos d'aquell cadàver.

Un altre policia va acostar-se i després d'esperar el senyal de l'agent que estava amb mi, es va ajupir i lentament va destapar el rostre d'aquella persona...

...

- Adriana, Adriana...desperta reina... –Va xiuxiuejar-me algú.

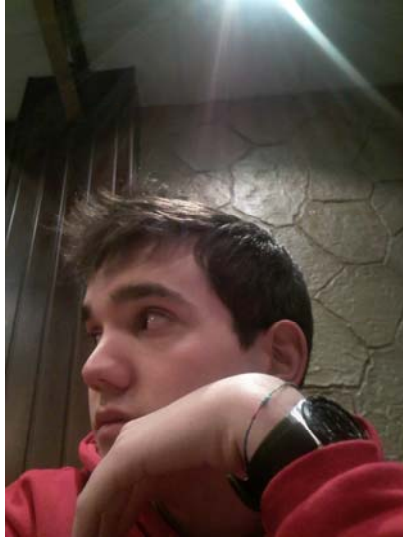
- Què passa? On sóc? Què dimonis m'ha passat? – Preguntí desconcertada.

- T'has quedat dormida ací, al llit de la teua germana... Pau i jo portem una bona estoneta esperant-te al cotxe i ja començaves a preocupar-me... et trobes bé?

Era el meu marit, Hèctor El meu fill i ell m'havien acompanyat eixe dia en aquell dur pas que havia decidit donar... tornar a la casa on es van destrossar les nostres vides, la vida de tota la meua família.

Lentament, m'alcí i amb aquell amat llibre de Sílvia, vaig donar la mà a Hèctor Ell sabia que tot no anava bé i sense dir res, m'agafà tant fort com va poder. Al eixir d'aquella estimada i també horrible cambra, em vaig girar i agafant el pom amb força tanquí aquell món de dos i aquell raconet que havia compartit amb la persona que més he estimat en ma vida, la meua germana Sílvia Quan ho vaig fer, m'adoní de nou de la inscripció tan dolorosa que hi havia escrita al coret de la porta...

ANGOIXA VITAL

Jesús Ferrer Ferrer (2n A)

L'església era plena de flors, els assistents s'emocionaven amb cada pas de la núvia i un nadó ben grassonet a la tercera fila no deixava de plorar. I al mig d'aquest espectacle estava jo, un jove empresari acostumat a sentir-se l'amo del món, que ara només era un petit gra d'arena perdut en un mar desconegut, embogit amb l'espera del bes i de tot allò que significava aquest esdeveniment, dolç i suau, tal i com havia sentit cadascun dels besos de la meua estimada.

Perdut en els meus pensaments, no m'hi vaig adonar que la cerimònia ja havia començat i que l'arribada del desitjat bes era imminent, però quan aquest moment estava a punt de succeir, l'església començà a tremolar i el sostre com si d'un lego es tractara queia a trossos sobre l'altar deixant-me soterrat com si el meu destí haguera estat sucumbir sense sentir de nou aquells llavis, quan l'última exhalació de vida estava a punt de sortir. Comencí a sentir una sensació de fred que recorria tot el meu cos i llavors com cada nit em despertava sobresaltat per la tragèdia de

l'escena i amb un dolor immens a tots els ossos causat per l'excessiva humitat d'aquell vell pis londinenc i pel pes d'aquelles peces eclesiàstiques que havia de sentir sobre la meva esquena cada nit.

En un passat no molt llunyà era un jove empresari enriquit per unes inversions encertades a la borsa que em van situar al capdavant d'una important empresa de construcció. Tot indicava que la meua vida estava solucionada però com en totes les novel·les tràgiques que vaig poder llegir posteriorment, en la meua història també va aparèixer l'amor, amarg substantiu abstracte que tothom espera encontrar en la seva vida com si de l'essència se'n tractara i que una vegada aconseguit actua com a material conductor cap a la bogeria i la desaparició del sentit comú. En el meu cas va ser personificat en el cos d'una deessa grega, de rinxols negres que, il·luminats pel sol, petrificaven l'ànima de qualsevol espectador, amb un somriure hipnotitzant com el cant de les sirenes d'Homer que incitaven els mariners cap a la seva perdició i amb un cos que a cada moviment invitava amablement a la luxúria i a trencar els manaments de totes les religions existents. Era la representació de la pura idea de bellesa, a partir de la qual sorgien totes les altres coses belles.

La primera vegada que vaig sentir el seu nom va provocar en el meu cor tal rebombori que vaig deixar de pensar en cap altra cosa. Repetir aquell nom angelical m'elevava a la seva aura divina i em conduïa fins al lloc de la terra més allunyat de l'empremta humana, un lloc virginal, pur, on només podíem existir nosaltres dos i una vida eterna junts. Mai no vaig poder saber la procedència d'aquell nom, Neytiri, tal vegada era originari de Noruega o fruit d'uns pares cansats dels noms repetitius que condueixen a la

monotonia onomàstica, la veritat és que no m'ho vaig plantejar en aquells temps.

Neytiri era una jove actriu que, esperant la seva oportunitat, havia decidit viatjar fins a Londres, on havia sentit que grans companyies teatrals estaven fent càstings en busca de la nova Julia Roberts que revolucionara el panorama internacional, però el que Neytiri no sabia era que aconseguir places per a aquests càstings no era gens fàcil i que la majoria dels participants havien de moure uns quants fils per entrar-hi. I així es va quedar amb el seu somni frustrat i contemplant els milers de tanques publicitàries que coronaven Oxford Street amb la imatge de l'elegida i la futura obra que protagonitzaria en el famós teatre de West End, al qual les suposades aparicions fantasmals li donaven una emoció afegida.

Neytiri, despertada dels seus somnis sense cap consentiment, va trobar feina com a cambrera en un conegut local a Trafalgar Square i un pis que per al seu sou no estava gens malament. Quan jo la vaig conèixer ja feia tres anys que s'havia resignat a la seva nova vida, però no pareixia gens trista. Tot el contrari, el seu caràcter animava a tots els que acudien a aquest local a ofegar les penes a colps de whisky i somnis suïcides que ningú tenia el valor de complir, però que desapareixien amb cada paraula que els dedicava la jove cambrera.

Jo era un d'aquests trists personatges, enfonsat per la mort del meu pare que representava tot el que jo era fins aquell moment. Només pensava en la buidor de la meua casa i en com aconseguir guardar totes les llàgrimes que brollaven dels meus ulls. Al cap i a la fi eren tots els sentiments que mai podria expressar davant el meu pare, ràbia per deixar-me sol sense instruccions de com seguir la

vida, tristesa per no haver pogut estar els últims anys al seu costat i culpa per no haver pogut evitar aquesta lamentable situació. Però els amics que m'hi acompanyaven no m'ho van permetre i així vaig acabar en un reservat d'aquell local davant d'una copa de whisky i veient tot el que m'envoltava a través del mar salat que regnava dintre dels meus ulls, en el moment en què la marea d'aquest mar va anar baixant. Vaig descobrir-hi una bella sirena que amb la seva mirada omplia el meu cor de valor i que amb uns moviments harmònics va nadar fins aplegar al penya-segat on jo m'hi trobava disposat a saltar. Quan les seves mans entraren en contacte amb el meu rostre, vaig veure com aquell mar tan imponent s'evaporava lentament per deixar pas a cada un dels traçats d'aquell Sorolla de carn i ossos.

A partir d'eixe moment només conserve la imatge d'aquella bellesa al meu costat animant-me amb cada paraula a lluitar per la vida. Dues persones completament desconegudes unides per un vincle afectiu que no va poder trencar ningú. Al dia següent, vaig tornar en busca de respostes per a totes les preguntes que la llarga nit m'havia brindat i una vegada vaig estar de nou davant d'ella només vaig poder pronunciar un tímid "per què?". Sense necessitat de cap altra explicació, ella em va contestar que en una de les seves rondes m'havia vist, un home totalment dessolat, sense esperança i no va poder resistir aquella imatge, ja que els meus ulls li feien sentir que la felicitat no era possible en aquest món imperfecte, cosa que ella no podia suportar. Havia renunciat a tota la seva vida anterior per tal d'aconseguir ser feliç i aconseguir tots els seus somnis amb l'esperança com l'única companya que la invitava a seguir endavant, però el que no em va saber explicar va ser el

motiu que l'havia animada a presentar-me aquell sentiment i compartir-lo d'una manera totalment desinteressada.

En el moment en què comencí a pensar la resposta més correcta m'hi vaig adonar que les meues mans eren sobre les seves i sense que jo ho pogués evitar els meus dits s'enllaçaven amb els seus en busca de cada un dels centímetres d'aquell tacte diví. Aquest va ser el moment d'inflexió en la meua vida, el moment en què vaig decidir deixar de pensar i deixar-me portar pels sentiments, el moment en què deixí un món totalment racional per aplegar a un món sensible, deshabitat, meravellós, on només sentia el seu somriure, un paradís del que ara desperte cada nit banyat en suor. No obstant això, en aquell moment em limitava a evitar somriure com un babau cada vegada que els meus ulls quedaven perplexos per la seva mirada intensa. Aquestes mirades amagaven un dialecte secret, no pot haver cap explicació més raonable, ja que sense cap paraula tots dos envoltàrem els nostres cossos en un bes apassionat, ple de tendresa i desig contingut, a cada una de les parts del meu cor que poc a poc va comprendre que allò que el fustigava no era una malaltia coronària sinó l'amor, una de les paraules més utilitzades en el nostre vocabulari però falta de significat per a molts dels que la utilitzen.

Els besos derivaren en carícies, les carícies en més besos i tots els besos i carícies acabaren en una espera interminable fins que la seva jornada laboral acabà en un taxi en busca del número 8 d'Òxford Gardens on jo l'esperava amb la meua millor vestimenta i amb el somriure que ella havia encetat unes hores abans i davant la força del qual jo, incapaç de dominar-lo, havia sucumbit. Vaig intentar ser com més cavallerós possible durant el sopar que jo mateix havia preparat. Va transcórrer entre rialles i belles

històries que feien que l'ambient fóra perfecte i que amb cada gota de cera que queia de les veles el desig de sentir de nou aquells llavis fóra més intens. No recorde exactament com ni qui va tallar aquella conversa, però recorde el seu dolç perfume mentre besava el seu coll, la sensació de les seves mans sobre la meua pell, com les nostres mans van perdre l'habilitat quotidiana i convertien en gestes prodigioses cada botó despassat o cada peça de roba que despresa del seu portador romania inert als peus de tal escena passional. Mai aconseguiré oblidar la seva naturalesa nua, meravellosa font d'inspiració de poetes i pintors. Eixa imatge és la que ara m'anima a escriure aquesta història que un dia vaig pensar que podria oblidar, però que recorde i recordaré cada dia de la meua existència.

Els estels, gelosos per aquell contacte celestial, brillaven més que mai. Sota aquesta mirada atenta del firmament ens amàrem com mai ningú s'havia amat i la nit va deixar pas al sol acompanyat pel nostre últim sospir que ens va unir en una abraçada que ningú s'atreviria a trencar. Va ser un moment càlid, platònic i el presagi fatal que ningú va saber veure i és que en un món destinat a la mort no podia existir un amor etern com nosaltres enteníem el nostre.

Al dia següent tot va quedar com si no haguera passat res, però a les poques hores m'hi vaig adonar que res era igual i que sense ella la meua vida seria una història intranscendent, com un Van Gogh amb orella o una nit de París sense enamorats. I animat per tots els símils possibles li vaig trucar de manera desesperada i quan va contestar vaig descobrir que el meu desig també era compartit per ella. Començàrem a sortir, no hi havia dia que poguérem passar l'un lluny de l'altre i així van passar quatre meravellosos anys

que no canviaria per cap suma de diners ni poders, però com si d'una droga es tractara poc a poc me'n feia més dependent, i cada dia era major la necessitat de temps al seu costat. Aquest va ser un dels motius que portaren a la fallida de la meua empresa i que provocaren la ruïna de tots els meus accionistes, però jo seguia totalment impassible, continuava tenint les meves accions d'altres empreses i a més compartia la meua vida amb la preciosa Neytiri. No necessitava res: ni treball, ni amics, ni família, l'únic que necessitava era sentir tot el possible aquells moments tan feliços.

Va ser el 4 de juliol a Hyde Park on li vaig demanar que es casara amb mi donant-li una rosa on cuidadosament havia amagat aquella aliança que era preciosa com cap altra, però que va acabar amb les possibilitats de mantenir la meua casa i obligant-me a llogar un vell pis cèntric on hui encara ofegue les meves penes. Tot valia la pena per ella. I finalment decidírem que ens casaríem al novembre a l'església de St.James. Amb aquesta escena començà un període encara més feliç per a mi. Vaig trobar un nou treball com a comptable gràcies als meus amics més fidels que encara es mantenien al meu costat i poc a poc vaig reunir els diners necessaris per a realitzar la cerimònia i, pel seu costat, Neytiri va realitzar un càsting en un dels teatres londinencs i va obtindre el paper de protagonista en una obra que estava guanyant-se un lloc a causa de les bones crítiques que rebia, i que la va convertir en una actriu amb un gran futur per davant. Això, a mi, em fascinava i cada vegada que podia anava al teatre amb un ram de flors a veure-la actuar.

Finalment aplegà el dia del casament, tothom esperava el començament de la litúrgia tradicional, i jo,

totalment dominat pels nervis a cada moviment, em girava per tal de ser el primer a veure entrar la meva estimada. A causa del treball i dels preparatius de la boda, ja feia dos setmanes que no ens veiem, cosa que feia que el meu nerviosisme fóra major, però l'espera només va acabar quan davant de tots els invitats em va sonar el telèfon i a pesar d'estar en la casa de Déu i de la furiosa mirada del rector vaig contestar la trucada pressentint una mala notícia que als pocs minuts em va transmetre un metge de l'hospital.

Neytiri, camí de l'església, havia sigut investida per un conductor ebri que havia intentat evitar un control policial pròxim al lloc de l'accident. Ara la meva xica estava lluitant entre la vida i la mort en un dels quiròfans en un estat molt greu. En el moment vaig penjar el telèfon, les llàgrimes que corrien pel meu rostre van callar a tots els assistents que a causa del temps que trigava la núvia començaven a especular sobre la seva fugida i gairebé sense forces vaig caure de genolls sobre l'altar i per primera vegada des d'aquell primer contacte amb Neytiri vaig deixar el món sensible per veure totes les tenebres existents que durant aquest anys havien esperat el meu despertar per tal de fer-se sentir. I en aquest estat vaig córrer per tal d'agafar el meu cotxe i m'hi vaig posar a la carretera. No sé si amb la intenció d'anar cap a l'hospital o la d'estavellar-me en qualsevol mur, però no vaig aconseguir cap dels dos objectius, ja que al poc de temps no m'hi quedava benzina, així que parí l'automòbil i comencí a córrer deixant un riu de llàgrimes al meu pas.

Quan vaig aplegar a l'hospital dos metges alarmats pel meu estat intentaren consolar-me, però era massa tard perquè, tal com em digueren més tard, el meu cor havia deixat de funcionar quinze minuts abans que ells aplegaren.

Al cap de dues hores, em deixaren entrar a l'habitació on vaig poder reconèixer a pesar de tots els talls causats per l'accident, eixos llavis que esperava ansiosament. M'hi vaig quedar una estona agafant-la de la mà i recordant-li tots els plans que tenia preparats: el viatge al Carib, els gossos que volíem tindre al jardí, els noms dels fills que desitjàvem, la nova casa ideada a partir dels seus somnis, i totes aquelles coses que mai no he pogut fer. Després vaig besar per última vegada aquells llavis i vaig derramar les meves últimes llàgrimes sobre el seu pit. Va ser l'última llàgrima que vaig vessar en la meva vida.

Vaig encarregar un àngel de marbre que coronara la seva tomba amb una inscripció que deia "Ens trobarem al firmament, amor meu" i vaig decidir viure la resta de la vida a l'espera del meu moment.

LA MEUA ESTIMADA

Núria Peris Ferri (1r B)

Ens coneixíem des de feia trenta-tres anys i l'estimava amb les mateixes forces i amb el mateix desig com en la joventut. Malauradament no havíem pogut tindre descendència i això feia que estigués lligat sempre a ella, empresonat en tot el que venia d'ella, els seus braços, les seues carícies, la seua mirada, els seus vestits, les seues paraules...

Sempre havíem viscut a Londres però actualment vivíem en un poble menut del sud d'Anglaterra a causa d'una oferta de treball que li havien fet. Em vaig adonar que després d'aquella llarga mudança ella no era la mateixa amb mi, però la seguia estimant desesperadament.

L'hivern i el fred s'acostaven. En els últims mesos, ella acostumava a arribar tard a casa i jo que l'estimava tant em comencí a preocupar. Sempre em responia que les seues hores de retard es devien a les llargues jornades de treball.

Una nit de pluja arribà a casa i em comentà que es trobava mal, estava gelada. L'endemà tossia i no anà al treball. Jo em quedí a casa, ella reposava al llit, tenia el front

ardent i la mirada trista. Telefoní al metge i vingué a veure-la, li receptà medicaments però va morir. Recorde que uns segons abans d'abandonar la vida, m'intentà dir alguna cosa, no l'entenguí, seguidament amb un breu sospir morí.

Dies després, fou enterrada. Vivía sol i tot em recordava la meua estimada, la meua habitació, la nostra habitació, el nostre llit, els nostres mobles, tota aquella casa on havia quedat tot el que queda d'un ésser després de la seua mort. La tristor de la meua ànima era tan violenta que vaig eixir al carrer. Deambulava sol pel carrer i amb por, encara l'estimava i ara més que mai perquè sabia que sols els records em permetrien tornar a veure-la. No entenia la seua mort, fou tan ràpida i tant dolorosa per a mi que no sabia si la mort es devia a alguna cosa que jo havia fet mal, alguna cosa que l'havia ofès... en què m'havia equivocat? La veritat que no ho sé.

Torní a casa. Em vaig parar davant d'aquell espill del rebedor que tan sovint l'havia reflectida. Tantes vegades l'havia reflectida que deuria conservar la imatge. Però no, allí estava jo, sol i atordit, tremolant, aleshores vaig deixar de mirar-lo i me n'aní a dormir.

Al dia següent impulsat per la nostàlgia del meu cor, decidí anar a veure-la al cementeri per última vegada, així que volia passar tota la nit al seu costat.

Aní per la vesprada i quan ja estava dins, vaig amagar-me. Vaig ser astut i vaig caminar per un caminet fins a arribar prop d'uns xiprers. Allí estiguí fins que va caure la nit i tancaren el cementeri. Estava tot molt fosc i era quasi impossible trobar-la. Caminava i caminava. La meua ombra era l'única cosa que m'acompanyava juntament amb la brisa del vent.

Vaig sentir un soroll estrany al meu voltant, un soroll confús, un soroll aterrador... de sobte un mort obrí la seua làpida i canvià l'escrit escrit sobre aquesta.

A la làpida ficava: Ací reposa Joan, mort a l'edat dels seixanta-dos anys. Va ser un home honrat i bo i els seus sempre el recordaran.

Aquest canvià l'escrit i ficà: Ací reposa Joan, mort a l'edat dels seixanta-dos anys. Es va suïcidat per tots els crims que havia comés, havia matat els seus fills i violat la seua esposa.

De colp i volta, ella va fer el mateix. Jo vaig ordenar que a la seua làpida ficaren: Ens hem estimat tant, que ara els dos desitjaríem estar una altra vegada junts.

Ella ho canvià: Un dels dies que sortia per enganyar el meu marit amb el meu amant, vaig arribar gelada a casa per la pluja i vaig morir.

Ara ho comprenia tot, tots els morts havien esborrat les mentides escrites pels parents a les seues làpides per tal d'escriure la veritat. Em sentia un fracassat.

Sembla que em van trobar a l'alba tombat a terra i a partir d'eixe dia no torní a saber mai més d'ella.

